

יום ג', כ"ד-כ"ה בניסן תשס"א (17-18 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, כ"ה בניסן, 10 ימים, שהם שבוע אחד ושלושה ימים לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

אתמול, כ"ד בניסן, בשנת תש"ח (1948-5708), הוקם **הדואר העברי העצמאי** – אחרי היסטוריה "מפותלת" של סדרי דואר עברי שונים החל מהמאה ה-19, כלל בולי הקק"ל וכלה בתוהו ובוהו בשעת מלחמת הקוממיות.

§§§

היום, (לפני 40 שנה), כ"ה בניסן, בשנת תשכ"א (1961-5721), נפתח בירושלים משפט שאפשר לכנותו "משפט העשור" של שנות ה-60, אם לא יותר מכך – בישראל וגם מחוצה לה – **משפטו של הפושע הנאצי אדולף אייכמן** (ימ"ש). בפני השופטים משה לנדאו, בנימין הלוי ויצחק רווה הושב אייכמן בתא זכוכית מיוחד חסין לכדורים. התובע במשפט היה היועץ המשפטי לממשלת ישראל, **גדעון האוזנר**. על הנאשם לימד סניגוריה(?) עורך-דין גרמני, רוברט סרווציוס. היה זה הרבה מעבר לאירוע משפטי. כל העת היתה קיימת תחושה של אירוע היסטורי. במשפט, נתגלתה, בכל אימתה, מכונת ההשמדה הנאצית. אייכמן טען שבסך-הכל מילא פקודות. עדים רבים, ביניהם המשורר אבא קובנר והסופר יחיאל דינור (ק. צטניק), חשפו במשך שעות וימים את זוועות הנאצים ואת האכזריות הבלתי-אנושית שלהם.

"במקום זה בו אני עומד בפניכם, שופטי ישראל, ללמד קטיגוריה על אדולף אייכמן, אין אני עומד יחידי. עמדי ניצבים כאן, בשעה זו, ששה מיליון קטיגורים. הם לא יוכלו לקום על רגליהם, לשלוח אצבע מרשיעה כלפי תא הזכוכית ולזעוק כלפי היושב שם: **אני מאשים!** מפני שעפרם נערם בין גבעות אושוויץ ובשדות טרבלינקה, נשטף בנהרות פולין, וקבריהם פזורים על פני אירופה לאורכה ולרוחבה. דמם זועק, אך קולם לא יישמע. אהיה על כן אני להם לפה, ואגיד בשמם את כתב האישום הנורא."

[מתוך דבריו של גדעון האוזנר בפתח משפט אייכמן] [ספר המאה]

§§§

לקראת יום הזכרון לשואה ולגבורה: (מחר)

כשלוש שנים לאחר הקמת מדינת ישראל, בשנת תשי"א (1951-5711), החליטה כנסת ישראל לקבוע יום מיוחד להתייחדות עם זכר קדושי החורבן/השואה. יום זה נקבע כ"**יום השואה והגבורה**", ביום כ"ז בניסן – היום שבין **פרץ מרד גטו וורשא** (ט"ו בניסן, היום הראשון של חג הפסח) לבין **יום הזכרון לחללי צה"ל** (ד' אייר). הרבנות הראשית לישראל קבעה את **צום עשרה בטבת** בתור **יום הקדיש הכללי לזכר קדושי השואה** (במיוחד לאלה שתאריך פטירתם אינו ידוע), אך הודגש, כי ביום השואה נזכור את **גבורת ישראל** בעומדם נגד הצורר הנאצי ימ"ש.

השנה – בנוסף להיות שנת שמיטה – היא שנה עם מספר שינויים מיוחדים בלוח שלנו. מספר חגים וימי ציון אחרים חלים בה בימי השבוע נדירים. חג פורים חל ביום ששי, ליל הסדר חל במוצאי שבת, ועכשיו יום הזכרון לשואה ולגבורה – כ"ז בניסן – חל ביום ששי הקרוב. בנוסף לכך, יום הזכרון לחללי צה"ל יחול ביום ששי הבא ולמחרתו – יום שבת – הוא ה' באייר, היום שבו אנו כל שנה מציינים כ"יום העצמאות" למדינת ישראל. לאור העובדה שאין מחללים את קדושת יום השבת כדי לציין ימים לאומיים חשובים, נוהגים **יום נעים, עם ציפיה לישועה בחודש הגאולה!**

"הדף היומי לתולדותנו"

בס"ד

יום ג', כ"ד-כ"ה בניסן תשס"א (17-18 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

להקדים ימים אלה ליום חול. כיוון שכך, את יום השואה נציין מחר – יום חמישי, כ"ו בניסן – ואת יום העצמאות ביום חמישי הבא, ג' באייר, עם יום הזכרון ביום ד' שלפניו, ב' באייר.

יום נעים, עם ציפיה לישועה בחודש הגאולה!

למעוניינים לקבל את הדף, נא התקשרו לטל. 08 - 6432843 (מרדכי)